

Pridplata

na cilu god 1 fr.
na pol. god. 50 n.
Za stranu zemlju
1 fr. 25 nov.
Izlazi svake dru-
ge nedilje u
Četvrtak.

BUNJEVAČKA I ŠOKAČKA VILA.

List za pouku, zabavu i gazdinstvo.

Oglasi se prima-
ju po navadnoj
cini. Rukopisi ne-
ka se šalju u na-
plaćenom pismu.
Dopisi bez podpi-
sa se neprimaju.
Dopisi se nevra-
ćaju.

God. III. U Kalači

U Četvrtak 8. Svibnja 1873.

Broj 13.

D O B R O Š L I C A.

Što ju spievaše uz harmonium Kanfanarci pri dolazku na kanonički pohod, kojim ih usrieći Presvietli Gospodin Juraj Dobrila Biskup Porečki i Puljski dne 23 Travnja 1873.

Sriećno došal amo k nami
S Porečkoga svog Prestola,
Da prigerliš i ukriepiš
Nas poslanstvom Apostola!

I, što veće, gerda neman
U sried stada tvog duhovna
Derzovito poče sijat
Zerna zamamna otrovna.

Mudrost, razum, savjet, jakost,
Uminje i bogoljubnost,
Božji strah, te svete silo
Gone od nas svu pogubnost.

Blagoslovljen dol i berdo,
Kojim su te Oče mili
Andjeli dobri duhovi
Do nas zdrava dopratili!

S toli ljutih napadaćah
Bojazan nas bi spopala,
I u borbi vele krutoj
Snaga nam je malaksala.

Ovaj biser i dragulji,
Srebro, zlato dragocieno
Od Duha će bit Svetoga
Po Tebi nam podieljeno.

Od davna smo svi za Tobom
Stari i mladi uzdisali,
Kako stado za pastišom,
Kad su jadi nanj napali.

Al velikom Bogu hvala,
Što Te slao nam Vladiku,
Da pomožeš nam svladati
Silu zalah svukoliku.

O kako već naša dieca
Jedna drugoj priterkuju,
I veselim srcem svoje
Liepe nade prišapēju!

O Verhovni naš Pastiru!
Koli slabe biti stalo,
Odkad te ni oko naše
U tom kraju uživalo!

Već ti ovce i jagujeta
Poskakuju od radosti,
Jer će skoro s tvojih rukuh
Primit dare od milosti.

Kerveca u njih uzigrala,
Želje im se uzplamtile,
Da ih tvoje Gospodine,
Blagoslove ruke mile.

Neke ptice zlokobnice,
Mnogi jastreb kervožedan,
Sela naša obljetaju,
Grozno množće svaki tjedan.

Sedmerostruko nam blago
Dobri Oče slonio si,
Blago, ko nas lahkim hodom
U nobesa treća nosi.

Al kako svi oci, majke
Tvoj, Presvietli Gospodaru,
Sveti pohod vele štiju,
Hvaleć Boga na tom daru!

Bog će dati, te će mladež
Svetom krizmom potvrđjena,

Na čast svetoj Cerkvi razti
Svakim miljem nakićena.

Č E S T I T K A.

Koju spiovaše Kanfanarci na Imendan što ga Presvietli i Prečastni Gospodin Juraj Dobrila Biskup Porečki i Puljski blagoizvoli u kanfanaru svetkovati ljeta 1873.

Liepa srieća je danaska
Svim žiteljem kanfanara,
Svog Verhovna Poglavara
Štujuć mili Imendan,
Od kud nami o Presvietli
Gospodine dar čestiti
Da tvog Lica sjajnost kiti
Ovdje slavni Jurjevdan?

Tebi prosta od naroda
Biskupsku Bog čast darova,
S toga rado greš sinova'
Gerlit prostu keru i rod.
Priličan si Apostolom
Izhodecim s nizkih ruku',
Kažuć najpri prostu puku
Stazu raja, željan hod.

Serce nam je razgrijala
Istarska slovinska vila.
Jer je tebi naš Dobrila
Vitezka Imena god.
Nema u nas guste, bubuja,
Trubljah, frule i sviralah,
Da krieposti vriedne hvalah
Tvoje spieva bučan zvuk.

Ali žarka ljubav, ka nam
Iz barnoga serca viri,
Ugodniju glasbu sviri
Na tvu čedni Jure čast.
Živio nam mnoga ljeta
Za nas uzgoj vazda bolji!
Sve ti hodilo po volji
I za naše duše spas!

Radostni nam uvijek došli
Zdravlja tvoga sladki glasi;
Svud neka ti Ime krasi
Neumerle slave cviet!
Nek se ori po svih stranah
Da si zemlje naše dika,
Uzor cerkvenih Vladika,
Slavjanski te slavi sviet!

S B O G O M.

Što ga spievaše kanfanarci koncem pohoda kojim jih udostoji Presvietli i Prečastni Biskup Juraj Dobrila dne 23 Travnja 1873.

Mila nam je zvijezda zasvitila
Biskup Juraj Presvietli Dobrila.
Čudovite zrake na nas siplje,
Čim se život duševni okriplje.
Oj čestiti Tinjan sused — grade!
Prevelika slava te dopade!
Jer na tebi draga svietlost nikla,
Koja nas je blagodarit svikla.
Dično Ime tvojega zemljaka
S tobom časti versta ljudih svaka.
Al se danas sladje od nas stuje
On bo ovdje Imendan svetkuje.
Veseli se puče kanfanara!
Evo liepa Jurjevo ti dara!
Ljubko te je svietlo obasjalo,
Radostju ti serce ugrijalo.
Nebeska ti zemlju natopila

Rosa, da bi obilno rodila!
Rasti će nam mirisne travice
U dušicah mile naše dice,
Travice, kć pomoć obećaju
Roditeljem, kad već ostaraju,
Cvjetati će tihane ljubice,
Kupit će ih stidne djevojčice.
Suncokreti krasno — žuto cviće
Vabiti će na posluh mladiće.
Rumanije, boziljak i rože
Prem ugodno vonjat će, moj Bože!
Karanfili, lilijan i smilje,
Gledati ih u nas bit će milje.
Žarka ljubav, čistoća, poštenje,
Razbor, pamet, viera i sterpljenje
Obraziti će mladeži nam duše
Nećemo se bojat strašne suše.

Uz ovako milovidno bilje
Nebo zemlji blagoslov pošilje.
Njive će nam radjati i brajđe
Žita, vina, turkinje i hajđe
Slavit ćemo Boga Velikoga
Na obilju dara tolikoga.
Pjevat ćemo slovinske pjesmice
Ponavljati starinske zdravice
Zdrav nam budi Presvietli Vladiko!
Sveg naroda slovinskoga Diko!
Koliko se kapljice danas spio,
Toliko ljet zdrav nam poživio!
Kudagod Te nozice nosile
Andjelske Te čete okružile!
Ova pjesma na tvoje poštenje,
Prosi nami od Boga spasenje.
Istarska Vila.

DOBRO STABLO DOBAR, A ZLO HRDJAV PLOD NOSI! ISUS.

Svaki čovjek bi volio, da se od poštenu i čudorednu roditeljah rodio; jel premda se sviet već u naše doba siluje, da u zli i dobri čini razljuči oca od sina, pak ako je otac s onima ukaljan, oli s ovima proslavljen, neće radi onih sina kuditi niti radi ovih faliti. Al buduć je to još za sad samo jedno plemenito nastojanje, radi kojega trieba da se poklonimo duhu našeg vika, nemožemo pričutiti: da se sbog onih na sina nika osina priziranja izastire, i radi ovih trak slave prostire. Dakle nije se čuditi: što i mi sinovi slaviana tu želju podhranjivamo: da naše pleme ne tvori taka dila, koja su u svakom pogledu ne samo grišna već i u sebi grdna. Jel kad god čujemo: da je tako jedan slavijan počinio, onda nam se umah rumenilo srama i stida po licu razlie, buduć ljudi nerazabiraju mnogo već takim kažu: eto kaki su slaviani! dila jim očituju da jim je srce okrutno. Tako jedno dilo hoćemo da obilizimo u palenju, no uzroka neimamo da tvrdimo: da je ovaj grih navlastito samo slaviansko srce u posed uzeo, jel žali Bože nalaze se i u drugih narodnosti koji ga tvore, al to moramo ma se kako stidili očitovat: da se ova grdna vrst osvete naj većma okučila kod slaviana, svakojaka osveta već u sebi grišna, čovieka u oči ljudstva ponižuje al palenje je taka osveta, u kojoj ni jedne dlake plemstva neima, nekoji grih pokaziva bar niku smionost, al ovaj očituje niku bojazan koja se skriva pod krinku tmine — pa ne odaje čovieču mah i grišnu slast — u počinenju griha — već odkriva plavu nepriateljsku narav, koja se na tom raduje: što drugi jauče. Tako srce ili je svakojakim grihom tako izeidjeno: da ljudska osićejanja neima, ili je po zanemarenju tako odiviačilo, da ni jedno u njem nije pokrenjeno. Na osvetu ima svaki čovik nagon, al baš u tom sastoji kriepest kršćjanska: da taj suzbija ljubavom izkrnjena. Od toga dakle ko pali moramo oduzet ime čovieka, da ljudstvo po njemu ne izgubi božji oblik. Od stvoritelja odkupitelja, i Posvetitelja dobivamo snagu i volju na zidjanje, opravlanje, i uzmožvanje svakojakih duševni i tvarni dobarah u čoviečanstvu; ako je dakle u tkomu protivni nagon koji tako želi rušit: da se ni rovine nevide, već da se sve u prah i pepeo obrati, to nemože biti od čovieka, već mora biti od nepriatelja — jel da sve ono izgori, što čovika hrani, odiva, pokriva, rad i poso olakšava, da se čovik silom utira u puko siromaštvo, gdje ni radit nemož, jel mu i orudja rada izgore, pa, mu se samo po sričnoj sudbini golživot spasi, to pomisliti, to htiti, to učinit: nemože čovik kršten već čovik poganin, čovik divii čoviek nepriateljski. Eto dakle zašto se moramo stidit: kad palenja ljaga pada

na slaviana, buduć drugi narodi mislo: da je naše pleme opoganilo podiviačilo, ili s nepriateljom u nagodbu pristalo. Eto zašto je taj grih tako grdan: da se svako pleme toga radosiva, da mu se ime nepokalja. Žalostno oglašenje ako je kom plemenu u ris dopalo!

To sam već na više miesti očitovao: da po naravi neću da priznajem grišna ni kriepepostna naroda; sedam glavni griha i sedam ovima protivni kriepepostih svakom narodu su naravne, jedino nauka i obuka one ugašava, a ove oživljiva u duši i sreću jednog i drugog naroda. Ako se dakle kakovi glavani grih u kom narodu na toliko iztisne, da mu postane znakom, to možemo biti sigurni: da tomu narodu manjka prosvieta, kršćjanska, manjka milost sakramentalna. Ako želimo dakle grdni znak s naroda našeg skinuti, to neima drugog sriedstva van nauka i odgojenja. Svaki dakle koji ljubi svoj narod trieba da iz svih silah nastoji: da naš rod pomnjivo pohađa škulu i crkvu. Proučio si valjda sve znanosti, i prošo sav sviet, al ako se kršćjanskim naukom ne oružáš zlotvori Spasa ljudskog iz sasida će nasrćat na te, paćete po jednoj ili drugoj strasti navest na zamke propasti duševne. Ej kako bi to divno bilo! da se u našem rodu probudi osićejanje pravo kršćjansko, koje se gadi na palenju imovine, mnogih litah znojne tečevine svojeg izkrnjenog: da se odnese od roda našeg biljeg diviačine, poganstva, ili nepriateljstva. Grdna osveta koja se uvuće u tajnost noći, za mota se u odlič mraka, da zapali kuću vrhu glave mirno spavajućeg bližnjeg, da obrati u prah ono što čovika hrani, brani odiva i pokriva. Gdna diviačina, grdna poganština, koja truje život društveni, pa ogorćava i onaj zalogaj: u kog je Bog ulio slast; takog će na sudu posljednjem osvadjat sve ono što je u svietu liepo, i sladko odsudit će ga na smrt vikovičnju, čovieča svaka znanost, umitnost, obrtnost, trgovina, zanat i poljodilstvo, kazatće: da je sve iz čoviečanstva izkoreniti, i u diviačinu odbiti nastojao, kamen pokaranja baciće na takog sav kršćjanluk — koji je u sebi zagušio ljubav izkrnjenu ubio milosrdje, i nastojao svaki sladki odnošaj u čoviečanstvu pomrsit, svaku svezu pokidat, da živimo kao zviri — zasidajuć noć i dan hrani krovu i životu jedan drugog, u našem rodu neka mu nije mista, neka mu se ime nespominje, neka mu se porodica ukine, da se ne truje srce našeg naroda: da se nepogani pamet našeg plemena da ne nadje kod nas stan paklenjak, koji ruši, već da stane na vrata doma našeg slavnog plemena kerub, pak na uvik izključa iz lipe kuće slaviana takog: koji se podo sužanstvu paklenom. Mi slobodni sinovi zdravi i hrabri otacah, nećemo u našem pokolenju da tako stvorove trpimo: u kojima ni jedne plemenite dlake, ni jedne kapčice milostive ljubavi neima; ostalo jim ime bez znaka, i miesto bez traga!

D O P I S I.

? Subatica 27 Travnja. U prošli ponedjeljak prirediljo I društvo gospodja za pomaganje sirote djece, u pozorišnoj dvorani ovde igranku sa bazarom *) skopčanu. Prija jednog dana t. j. u nedilju otvoren je pazar za svakovrsno prodavanje i kupovanje stvari, pića i jela, te je samo toga dana ušlo u blagajnu do 1500 fli, a svega za obadva dana dobio venoje 4000 fli a vr. svota kakovu do sad ni jedna zabava ovde nije u stanju bila pokazati.

Ova zabava igranke osobite je vrste, što cilj unapređuje i srcu godi tako : da je bez razlike roda, mladjanih i starih — sve to željno očekivalo i dovoljno zabave našlo u olimpu toga krasnog prirodjenja igre. — Ko ne bi igrao ; slavio i veselio se u tako lipim društvu, dije cvat mladih srca prikupljen u vinac kitajastog kola, što pridstavlja jezgru, snagu i nadu današnjeg pokolenja i stanja.

A to je sve uređeno mudrim izborom, vieštom upravom i raspoložajem jedne visoko obražene gospoje, čije ime s časiju bilježimo u redove pisma našeg, da ju smireni puk naš bolje pozna, i da njoj dostojno poštovanje oda, za njen ne umorini trud i veliku žrtvu, koju ona čini za unapređenje i izobraženje mladeži — a ta je : blagorodna gospodja Josefa Vojnička od Bajše. Zauzimanjem i vištim njezinim pridstavljajem kod crkvenih i svitskih velikodostojnika, izače njoj za rukom, da će se skorim jedan kloster ovde kod nas podići u komčedu smirene i katoličko-kršćanske pobožne duvne žensku djeu poučavati u virozakonu i drugim naučnim pridmetima, a po sve sirotu djeu, hraničedu i odičom snabdevati, timeće se dakle virozakonska škula utvrđjivat i katolička mladež svojoj crkvi približavati.

Da napomenem još i to, daje sa providjenjem i upravom iste hvaljene gospodje, oko po noći pored sveg toga, što naše kolo u razporedu — programu — nije bilo uvršćeno **) dobrim dugo odigrano bilo, di su se snaje Matekove sa vištom igrom odlikovale, šteta samo što se u kolo povataše i onakovi, koji kolo ne umu igrati, te nam njihovo razmetanje i bacakanje našu narodnu igru pokvari, što bi inače od vištih igrača lipo i divno bilo odigrano, jer od igračica nije falilo. ***)

U Baji 27-og Travnja. Ovdešnja „Prva zadruga ženskinja“ donela je zaključak : da se čerčelija platno i t. d. prikaze na bečkoj svietskoj izložbi kao rukotvori mađžarski žena i dievojaka. Nebi nas vriedjalo da je ta zadruga ove stvari prikazala tako, kao rukotvor naših žena, no stim nasbolje vriedja što se to oče u svietu da pokaže kao dielo mađžarski ženskinja. Pa zato smo našli za vriedno da priopštimo našem skromnom občinstvu tu žalostnu viest, da još i ono što smo od naši predaka zadobili i prisvojili i znojem stvorimo, da nam još i ono kao što rekoh oče tudja ruka da otme. *)

Imam još nešto dragi moj rode da ti priopštim, jere i to se izbliže tebe tiče.

Imamo ovde kod nas jednog bunjevačkog učitelja po imenu P e r a, koji istina da naš list razpostire ali ne onako kao što bi triebalo, t. j. da budi narod iz mračne tavnice i da ga uzbudjuje da se predplati, već ono radi što listu propast nanosi, a toje : da on list svakom da štiti, no ne samo to, već mu i kući odnese. — Istina da je to liepo jer tako se može list omiliti, al moj brat P e r a ne smiera na to, već kako će više atoša u svoj žep strpati, govoreći : „da ču list i tebi štiti i drugom i trećem od svakog po dva-tri atoša meni ostaje badava i što štijem a i list!“ E dragi moj P e r o to nije liepo ! po tebe je korist al po narod i list propast. Zato kada ove redke proučiš mani se toga posla, pa gledaj da list na drugi način razprostireš, koje će ti svaki prijatelj svoga roda za umicestno ostaviti ovaj Pera je po imenu., Bača Pera poznat.

*) Bazar je pazar — na kojim su mistu prodavnice podignute.

**) Kod vaših starih to je prvo bilo.

***) Tko svoj jezik odbaci, kako da umi kolo tančiti.

*) I magjarico predu samo što netkaju, dakle imadu svoje platno, al toškoje virovat : da bi ovo htili pred sviet izneti.

Z A V J E T.

Historička pripoviedka od Ed. Breijera.

prevo :
St. K.

II.

Nevjerujuć riečim grofovim klimaše kraljević Emerik mrkimi svojimi viticami, te htjede baš da mu na to opet po svom mnienju odgevori, kad al opazi u daljini vršak njeke kule i crkveni toranj, te na te predmete upravi sada svoj pogled.

„Ta gledajte samo,“ uzklikne veselo, „već smo u Vesprimu, pogledajte taj toranj, on riesi koludrički samostan, koji je moj mili otac baš nedavno sazidao. Mnoga pobožna duša stauuje u onih zidinah ; u onoj ćemo crkvi malo odpočinuti i novimi se silami za daljni put ojačati.“

Rekav to podbode mamuzami konja, koji poput munje tako napred poleti, da suga ostala dvojica jedva stići mogla.

Naskoro dodju do crkvice. Sa triuh stranah gustim sjenastim drvećem okružena stojaše ona ovdje sasna zspuštena, svjekost koju lampica pred oltarom kroz željeznu rešku razprostiraše, padnuv na zelenu travu naličila je tankoj zlatnimi žicama izpredpletenej mreži. Tih vjetrić poigra vaše se živahno lišćem stojetni hrastova i neprestano cvrkutanje vrebaca bunilo je svečanu tišinu.

Kraljević Emerik stupi s'grofom odkriv glavu u crkvicu, dočim se je sluga briuno da konje za hrast priveže.

Ugodna i prijatna hladovina ih primi kad u crkvicu unidoše. Ona bijaše iznutra skoro sasna prazna. Na jednoj stieni visio je drven križ trujem obavit, a pred njim prosta lampica. Slaba njena svetlost razsvotli vaše slabo uzke zidove crkvice. Kraljević Emerik pobožno klekne na najdolnji stepen pred oltar, grof pako ostane smrknutim licem ostrag, zlovoljan, što pokraj nijednoga posvoćenoga mjesta nemogaše proći, da se nebi njegov suputnik ondje Bogu pomolio, a tim se i put dosta otegotio.

Još nigda nevidje grof Kraljevića tako pobožno u molitvu zadubljena kao sad. Prost od svih zemaljskih brigā pobožno sklopljenima rukama, uzdignutima k' nebu očima klečaje on pred oltarom, niz snažna ramena objesili mu se mrki prami, nijedno udo, nijedna žilica na njem nezadrhta, bijaše nalik beživotnu kipu, salivenu umjetnom rukom starog kojeg Grka. Nesta zle volje sa grofova čela, pobožna bo molitva kraljevićeva ju raztjera. Na takovo biće sa svim srcem svomu stvorcu odano, nemogaše dulje zlovoljan biti. Suznim okom slušaše Emerikovu molitvu koja se je s'početka samo kao tih šapat, a poslje kao glasni govor čula.

„O Gospodine,“ moljaše on, „prosvietli moje puteve da pravi nepromašim, pogledaj na me siromašnog griešnika. koji je stobom sve,“ a baz tebe ništa. Kratkovidni ljudi noće da znadu, da ondje, gdje ti već kuću gradiš, oni uzalud rade ; o oče ! dopusti da mi tvoje lice svieti, uči me po tvojoj volji sve raditi.“

Kraljević po tom umukne i kratka tišina nastade, grof skoro sav drhčuć stajaše svejednako kod vratah ; kad al se najednom tamna crkvice razsvietli, čudnovata se svjetlost kao iz šarenih boja duge smiešana, razprostre po uzkom njenom prostoru, zbor nevidivih duhova zaori nebeske pjesme, i grof nehotice njekom silom svladan, klekne, nu oči mu ipak bijahu nepomično u kraljevića uprte.

„O Gospodine“ govoraše ovaj obasjan žarkim svjetlom „klanjam ti se u prahu, priznajem tvoju moć, i divim se tvojoj veličini, te za čim mi je već davno srce težilo, to ti evo ovdje obećajem i zavjetujem, tako me ti pomogao u posljednjem času života !“

Kobne ove rieči bijahu uzaščene, grof ih je čuo, on htjede ustati i kraljeviću otići, da ga iz crkvice izvuče, nu nemogaše, činilo mu se, kao da je za hladni kamen privezan, htjede imenom zovnuti molećega se kraljevića, nu onimile mu bijahu ustne, oniemio jezik. — Kada je kraljević

ustao i iz crkvice izišao, onda istom bijaše u stanju dignuti se za njim poći.

Domala posjedaju konje i mukom se dalje zapute.

Grof bijaše duboko zamišljen i predvidiv već u duhu posljedice prošle ure, drhtao je pred njimi. Kaljević naprotiv bijaše sad veseliji, — kao da mu se je najsrdačnija i najvručija želja izpunila, radost mu se iz sjajnih očiju odsi-evaše.

„Grofe!“ reče poslje kratke stanke. „Vi ste mi već mnogo prijateljsku uslugu učinili, „Vi ste mi kao : momu otcu uvijek vjerni i odani bili, zato mislim, da Vas smijem za nešto zamoliti. Vi bijaste svjedokom poslednje ure, obećajte mi, da nećete o tom događaju, dok ja živim, nijednomu živomu stvoru ni riečice spomenuti.“

Grof obeća da će o tom mučati, a to tim radje, što se je i sam imao bojati ukora od kralja u slučaju, ako bi se zato saznalo.

NOVINSKI GLASI.

— Beč je izvojevao treće mjesto u Europi, svietska izložba, koja je prvi put u Londonu, drugi put u Parisu nidra svoja otvorila, da pakaze ljudna sve ono što čovjek zna i umi stvorit pametju i rukom, prvog Svibnja je liepotu svoju odkrila u Beču, Buduć je Nj. Veličanstvo Presvietli Car i kralj u prisutnosti Englezki Nimački Danski krunobaština Vojvodah i drugih ugledanih gostiuh svietsku izložbu svečanim načinom otvorio. Dakle svi oni kojisu mladi izdravi ako nisu dosad zaštedili, a oni će gledat da naknadno skuceju jednu stotinjarku i prigledaju umu i rukotvorja najumjetnih ljudih sveg svieta.

— Iz Beča javljaju da je G. Ristiću srbskom ministarskom predsjedniku pošlo za rukom bivše nesporažumljenje odstraniti i prijateljstvo austrougarske izvojevati, pa da će sada Srbia imati izgleda : da će turske željeznice u Srbii svrnuti, i po Srbskima se s austrougarskima se skupčati. Ovomu se radujemo jerbo znamo da su najkorisniji prijatelji komšie. Hrdjav komšia ogoreča život i najbogatieg čovieka.

— Našu bratju Hrvate progoni zima sa sniegom, a marvinska kuga padanjem govode.

— I štajerskije zelen zakriven žalosnim pokrovom bjelog sniega. Bog je nas dosad učuvao od većeg mrzla, koje nam se svaku noć priti.

— U Berlinu je i Gospodska kuća primila zakone koji paraju srce katolikom, jel napadaju ona prava kojase tiču biskupske vlasti. Još preostaje carska potvrda pak će se začet patnja i borba katolikah u pruskoj.

— Pariška irborna borba na koju je sviet ljubopitno izgledao skoro je dovršena, od 400 hiljada biračaah na Gr. Remusata ministara glasovalisu 130 a na Barodeta socijalistu 170 hiljada. Ovim glasanjem je izjavio Paris : da ma netrieba mir buduć je većina pristala uz Barodeta sadenje republikanske vlade protivnika. Mislimo da će i Thiers uvidit : da po francesku nije probitačno da se u budućerukuje s Gambettom. On ne spada u broj muževah koji zidjaju, njega narav tiska tamo gdje se giba živalj ruševine.

— Španjulsko ministarstvo, silazi s puta ustavnosti, raztiralo je onaj odbor, koji je po bivšem parlamentu izaslan, da bdije vrhu slobode dok se novi parlamenat ne izkupi, veli : da je odbor ministarstarstvo srušiti kanio. Ovo je udarac u lice parlamentirizmu, kakav je učinjen skoro u Pešti posli u Londonu, kasnije u Rimu a sada u Madridu, ministarstva gube većinu skojom su se uzdigla, ipak ostaju na stolicah državnih.

— Obzoru pišu iz Carigrada : da je Sultan žalostan, buduć nije našao još takva Vezira koji bi se sreom i dušom zaauzo : da zakon priestolnog nasliedstva izmieni, pa da sin otcu naslieduje. Na ovo se bliži : da će ova žalost neutišivom postat, ako se Sultan i o tom uvjeri : da mu ministar finacalni nije kadar toliko novacah nabavit, koliko Seralj

potriebuje.

— Villim nemački Car dobro se osića u Petrogradu, kao gost ruskog Cara, prijateljstvo dvajuh carstva svetlium svečanostima se proslavlja. Vele da će koncem ovog mjese- ca i Beč posjesit. Pak će povierovat ruska i austrougarska : da iz srca izvire što Villimova usta govore. Ovaku vieru su već skupo platili Beč i Paris.

G A Z D A L U K.

Marvinska usto i nogobolja. G. Straston u Aylestvine Dorchesteru iznašje da se ova bola lieči uspješno sliedećim liekom : jedan lot solikokisela pepelika Chlorsau- ures kalii valja raztopit u jednom četvrtu vode, u ovu raz- topljevinu ulit 8 drachna kamforovice a noge trieba mazat kafranom smastjom omekšanim. Ovo se uporablja tri dana zasopece : za telad i ovce dostaje pola one mjere.

KNJIŽEVNA VIEST

poštovanim mojim čitateljem.

„Časovi književne zabave,“ koje sam lani u proljeću na sviet izdao i upisnikom razaslao, u mene još imaju u nekoliko iztisaka po upisnu cieniu od 80 nvč.

Molim gg. skupljače, pa i upisnike, koji nisu primili ove moje knjige, neka mi jave, kamo da jim se pošalje : jer mi to treba znati, da se knjiga na pouzdano šalje, a one, koji su primili knjigu, neka mi ili pošalju naznačenu upisnu cieniu ili povrate knjigu.

Svrh oglašene knjige u mene još ima u nekoliko iztisaka napose na sviet izdanih ovih spisa po naznačenu cieniu : 1. „Vazeće Sigoača grada“ (Uvod i tumač. 1866.) po 50 novč. 2. „Danica ilirska“ (1863—67.) po 2 st., ukoričena po 2 st. 50. nč. 3. „Književna zabava hrvatsko- srbska“ (svezak I.—IV. 1868—69.) ukoričena po 1 st. 20 nč., 4. „Kvava knjiga, ili spomenik na 405 gosina poslije propast, slavnoga kraljevstva bosanskoga“ (1869.) po 30 nč., 5. „Časovi književne zabave za hrvatski narod“ (svezak V. i VI. 1870.) po 80 nč. i 6. „Lira“ (Različne pjesme. Knjiga I.—II, 1870—71) po 1 st. 30. nč. — Kako tko ovih spisah, odmah će mu se poslati, pa to ili po gotovinu, ili na porzeće.

U Zagrebu Velimir Gaj.

TRGOVINA I OBRTNOST.

CINA RANE. Budimpešta 3. Svib. Žito ban. 81 fn. 7 f. 15—20 n. 86 fn. 7 fr. 80—85 n. tisans. 81 fn. 7 fr. 20—25 n. 86 fn. 7 fr. 90—95n. Budimpest 81 fn. 7 fr. 15—20 n. 86 fn. 7 fr. 80—85 n. Stolno- biogr. 81 fn. 7 fr. 20—25 n. 86 fn. 7 fr. 90—95 n. — Raž 78—79 fn. 4 fr. 45—50 n. — Ječam 66—68 fn. 3 fr. 5—20 n. — Zob 45—48 fn. 1 fr. 70—80 n. — Kukuruz banat. 80 fn. 3 fr. 40—45 n. — Proja 82 fn. 2 fr. 80 n. — 3 fr. car. mž.

Novac. Dukat 5 fr. 17 nov. 20 frank. Srebro na 100. — 7 fr. 90 nov.

Visina vode dunavske.

Budimpešta 5-og Svib. : 8' 1" nad 0. razto.
Požun 4-og Svib. : 9' 4" nad 0. "

Vrieme : Presta o je sjeverni vitar i prosjalo sunco.

Poruke uredništva.

Baja. G. P. Pitanje ovamo nije al pj. su prispile, gledajte da pokupite i ostale. Sz. Istvanu S. Gr. Živ i zdrav bio strpljivost radja plod viest će se naviesti. Djakovo bb. ugraditće se. (8) Višeput nadvla- daju okol nosti, najskole ovde gdje se svaki pedalj papira skupo prodaje. Vingu L. R. Slalismo redovno, isteta 16 br., pitanje je očelno donle živit?

PRIPOSLANO.

U 12-tom broju što sam od odrastlih učenika izpita pisao, u němačkoj učioni nije njih 3. nego 23. a u madjars- koj pako nije njih 5. nego 58. bilo, koji su izpit položili. *)
Gábor Mrkovics učitelj.

*) Liepa je očita izpovied al je nevinost još liepsa. Ured.